

מסורת הש"ס

(א) וְלַעֲלֵל דָּדָא, ט. וְזִכֵּי סִיחָ מִיֵּא, א. וְיִקְרָא טוֹן, ד. וְנִיב' מוֹס' לַעֲלֵל לָב. ד"ה סוּפְרִיתוֹ וְמוֹס' פִּסְחִים פֶּא. ד"ה אֶלֶן,

הגהות מהר"ב ריגנבורג

(א) גמ' כס"א מעמאין משכנות ומשנות וטורים מן הקרבן כליל: ב] חוס' ד"ה (נדק פא ע"ג) הוואה וכו' ותלמא יומי ליד דמחא. מלת דמחא נמחק. וי"צ דמחתי כליל וכמ"ס רש"א:

מוסף רש"י

הרי זה גרגרן. שלא הממן יוס זה (ועיל נד). רמבען ובעילתן תלויין. וזו היא תליון אס תראה היום היו עמאין למפרע ותיבין בקרבן (ובח"ס כס).

תינוקת פרק עשירי נדה

עב.

עין משפט
נר מצוה

עב ג מ"י פ"ו מהל' איסורי ביאה הל"י:
ערב ג מ"י שם הל"י ופ"ה מהל' משכב ומושב הלכה ח:
עב ג מ"י פ"ו מהל' איסורי ביאה הל"י ופ"ה מהל' משכב ומושב הלכה ח:
עב ג מ"י פ"ה מהל' משכב ומושב שם ופ"ו מהל' איסורי ביאה הל"י:
עב ג מ"י פ"ב מהל' מחוסרי כפרה הל' ו:

תוס' הרא"ש

ושיון בטבילת לילה לובה שאינה טבילה. פרש"י דשיון דסיפא (הוא פירושא) לשון דרישא. ורובנו מאיר פירש דקא אהא דתנן במתניתין גבי זבה קטנה היכא דחל יום י"ב יום טבילתה וקדמה וטבילה כלילה דלכ"ש מטמא משכב ומושב וחייבין בקרבן ולכ"ה פטורין מן הקרבן שיון הן ומורו להו ב"ה לב"ש היכא דחל שביעי לטפירתה יום י"ב וקדמה וטבילה כלילה שחייבין בקרבן: אף אחם השו"מ מודותיכם כר. (וב"ש) [וב"ה] סבירי דביום י"א כשטבילה לערב אין לגזור טמאה דלמא אתי למימר טמאה דאורייתא היא לפי שהוא מ"א ימי זיבה ויבא לחייבה קרבן וחביא חולין לעזרה. אבל ביום שלאחריו מידע ידעי כ"ע דתחלת נדה [הוא] וחומרא דרבנן בעלמא הוא ולא יבא לטעון לענין קרבן:

וז"ה פטורין מן הקרבן. דלא צעי שימור. אבל לענין טומאה מורו מדרבנן להחמיר גזירה יוס י"א אטו תוך י"א יוס דמטמאה בועלה מדאורייתא עד שתספור קצת יוס המחרת כדילק לקמן [ועג]. מיהיה לה: **טבלה יוס שלאחריו.** דעבדה שימור קצת ושימור מעליה הוא אלא שתוך י"א יוס אסור לעשות כן שלא תבא ליד פסק שמא תראה לאחר תשמיש ומטמאין הימים לזיבה ואין טבילתה טבילה: **מעמאין משכב ומושב.** ואפילו בועלה מדרבנן גזרו אטו תוך י"א יוס: **ופטורין מן הקרבן.** דהא עבדי שימור ואע"פ שחזרה וראתה אין מאטרפין לזיבה שהרי תחילת נדה היא: **גרגרן.** ממחר לחטוא שמא ירגיל בכך תוך י"א אבל לענין טומאה טהור: **וחייבין בקרבן.** ואפילו לא תראה למחר דהא צעי שימור והרי צעל וזה קטנה: **טבלה יוס שלאחריו.** דעבדה קצת שימור ושמה: **ה"ו כרובא רעה.** שמא תראה אחר כן ותטערף לשלפניו ואין טבילתה טבילה: **ומגען.** לענין טומאה וטהרה: **ובעילתן.** לענין קרבן: **סלויין.** שם תראה מגען מגע וזה ותיבין בקרבן ואם לא תראה מגען טהור ובעילתן פטורה: **גמ' ס"ר ושיון טבולת יולא לנזב.** ואע"פ שחולקין צ"ה בראיה יוס י"א וטבלה לערב שפטורין מן הקרבן הם משום דיוס י"א לא צעי שימור הילכך לאו וזה הואי אבל וזה קטנה של תוך י"א יוס צעיא שימור דאין טבילת לילה עולה עד שתשמור יוס המחרת קצת ותטבול: **ושיון בראיה תוך י"א יוס וטבלה לערב ושמה שחייבין בקרבן.** כליו בועלה ביום. והך סיפא פירוש דרישא הוא: **אם שיוה לו לטומאה.** שחם מוריס שמטמאה בועלה משכב ומושב ליל מוצאי י"א: **בסוף י"א מאטרף עמו לזיבה.** הילכך לריכה לשמור יוס המחרת כנגד יוס הראייה: **להחמיר.** מדרבנן: **להקל.** להביא חולין בעזרה: **נושעים.** מוקשין: **אמר רב הונא משכבות ומושבות שצנין.** לראייתם הרהר תוך י"א וטבלה יוס שלאחריו לנ"ש דמחמירי ומטמאין משכב ומושב מדרבנן לאחר טבילה ואפילו לא ראתה מאי טעמא דכיון דכי חזיא מטמאה למפרע מדאורייתא שהי מאטרף לזיבה כי לא חזיא נמי גורין מדרבנן אטו ראתה: **סנינא טבלה יוס שלאחריו.** יוס י"ב שאינו מאטרף ואחר כן ראתה וקס"ד האי ראתה דלאחריו כליל לא ראתה תוך י"א דמייא דהא עכשיו היא מטמאה מתחילת נדה ואינה פוסלת טבילה של שחרית והך טומאה מדרבנן היא דגורין י"ב אטו י"א ה"ג גורין לא ראתה אטו ראתה: **ראייה נדה היא.** ואינה מאטרפת אלא מעכשיו מטמאה מעת לעת הוא דליכא עליה וטומאה מעת לעת אינה מטמאה את בועלה אלא משום דגורין יוס שלאחר י"א אטו תוך י"א דאורייתא ה"ג תוך י"א כי לא ראתה צנין אחר טבילתה גורין אטו ראתה: **א"ל אביי לרב יוסף רב כהנא.** דלמחר ראתה שאני הכי קא קשיא ליה אע"ג דהך טומאה מדרבנן ליכא למימר דכי היכי דגורי צ"ש ראייה שניה דלאחר י"א אטו ראייה שניה תוך י"א ה"ג נגזור לא ראתה אטו ראתה דראייה צראייה מיחלפא ראתה בלא ראתה לא מיחלפא: **ועוד סנן.** דלא כרב הונא: **הרואה ראייה אחת של זוב ב"ש אומרים כנגד יוס.** צעי שלה שמענה תלוי אחר טבילה אף זה מגעו תלוי שם יראה ראייה שניה ומאטרף לזיבה: **כצעל קרי.** וטהור למעשר לאחר טבילה מיד. קמני מיהא לנ"ש שומרת יוס וז צראייה ראשונה שיון:

ומפ' ר"ת דהכי פריך וזה ציממא היכי משכחת לה מדכתיב כל ימי זוב טומאתה אמרי' לקמן אימר ציממא תהיו וזה משמע דצראיית ימים היא נעשית וזה מיהא ציממה מאי קא משני בראיה צנין צין השמשות מ"מ ליכא אלא צ' ראיות ביום וז"ל דלא חש להזכיר השלישית כיון שהזכיר השני ממילא ידעי' השלישית וכן צ"ל לפירש"י דבסוף פרק צ' דנזיר (דף נז.) דליכא נמי הך סוגיא דליכא לולין (פסחים דף פא.) ומשני דחזאי תלמא יומי סמוך לשקיעת חמה דלא היו שהות דסליק ליה למינא ותלמא יומי לאו דוקא בלדחא סגי כשראתה צנין עד הלילה ור"י מפרש וזה גמורה לר' יוס היכי משכחת לה כיון דליכא ליה לרבי יוס מקצת היום ככולו בתחילת היום דקאמר זב הרהר צנין שלו אינו סותר התחלת היום וישלם ז' ה"ה נמי דסוף היום ככולו ואפי' ראתה בלילה מה צנן מ"מ מקצת היום ככולו וסוף היום להיו שימור וכן משמע דנזיר (דף נז.) דקאמר ולרבי יוס כי כיון דחזאי פלגא דיומא אידך פלגא סליק לה שימור משמע שסוף היום מחלף ואיך הו שימור דאידך פלגא ומשני דחזאי תלמא יומי סמוך לשקיעת חמה דלא היו שהות פי' סוף היום סליק לה למינא דראייתה וא"ת ולרבי יוס ינמא וזי ככותאי אחרה לשמעמיה דלית ליה מקצת היום ככולו ושמעמיה דרב אוקמינן לעיל (דף סט.) דלא ככותאי וצנין אוקמינן רב כרבי יוס וי"ל דכי אית ליה מקצת היום ככולו היינו צנין צנין לזבה שהוא יוס אחריו של חשונה וכן בשומרת יוס כנגד יוס מקצת יוס ספירה עולה ואינה סותרת שאין לה למנות יותר והוא סוף חשונה אבל בתחילת הספירה לא אמרינן שסוף היום שהיא פוסקת זו שהיא ככולו מיהו קשה דלמרי' צפ"ק דר"ה (דף ט.) אמר רבא ק"ו ומה נדה שאין תחילת היום עולה לה צסופה סוף היום עולה לה בתחילתה שנה שתחילת היום עולה לה צסופה אינו דין שסוף היום עולה לה בתחילתה ומאי קושא וזה תוכיח לרבי יוסי שתחילת היום עולה לה צסופה ואין סוף היום עולה לה בתחילתה ואורי' דלליכא דרבנן קאמר רבא ולא אליכא דר' יוסי ועוד נ"ל דאפילו לרבי יוסי אין שייך לומר יוכיח מזה לנדה דגבי נדה דין הוא שיהיה יוס ראשון מן החשבון כי למה לא יהיה ככל הטומאות שאין צריכין נקיים אבל וזה דלריכה נקיים נהי דבסוף החשבון יעלה שמיד שנכנס השני צנין נכנס בטורה מ"מ יוס שפוסקת זו שאינו טהור אינו דין שיעלה לה לחשבון הנקיים): **אף אתם** השו"מ מודותיכם. וא"ת ומאי ס"ד דצ"ש הא ודאי לדידעו נמי איכא לאקשויי הכי וי"ל דקסברי צ"ש דיוס י"א שהוא מדאורייתא אי מחמירין ביה לטמא משכב ומושב אחי למימר ביה חיוז קרבן אבל ביום שלאחריו שהכל יודעין שהוא מדרבנן לא אחי לחיוזי קרבן אי מחמירין ביה לטמא משכב ומושב: **אמר רב כהנא ראתה שאני.** ואלדעה מנליה לרב הונא בתוך י"א יוס בלא ראתה והיינו דקאמר רב כהנא הכי קא קשיא ליה פי' אדרב הונא ועוד תניא דלא כרב הונא:

אלא